

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (šiesta komora)

zo 4. decembra 2014*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti — Súdna spolupráca v občianskych veciach — Právomoc súdov členského štátu, v ktorom bolo začaté konkurzné konanie, na rozhodovanie o žalobe z dôvodu platobnej neschopnosti proti žalovanému s bydliskom v treťom štáte — Žaloba proti konateľovi spoločnosti o vrátenie platieb uskutočnených po vzniku platobnej neschopnosti tejto spoločnosti alebo po zistení jej predĺženia“

Vo veci C-295/13,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Landgericht Darmstadt (Nemecko) z 15. mája 2013 a doručený Súdnemu dvoru 28. mája 2013, ktorý súvisí s konaním:

H, konajúci ako správca konkurznej podstaty spoločnosti G.T. GmbH,

proti

H. K.,

SÚDNY DVOR (šiesta komora),

v zložení: sudcovia A. Borg Barthet, vykonávajúci funkciu predsedu šiestej komory, E. Levits a M. Berger (spravodajkyňa),

generálna advokátka: E. Sharpston,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- H, konajúci ako správca konkurznej podstaty spoločnosti G.T. GmbH, v zastúpení: U. Hassinger, Rechtsanwalt,
- švajčiarska vláda, v zastúpení: M. Jametti, splnomocnená zástupkyňa,
- Európska komisia, v zastúpení: M. Wilderspin, splnomocnený zástupca,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálnej advokátky, že vec bude prejednaná bez jej návrhov,

* Jazyk konania: nemčina.

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 3 ods. 1 nariadenia Rady (ES) č. 1346/2000 z 29. mája 2000 o konkurznom konaní (Ú. v. ES L 160, s. 1; Mim. vyd. 19/001, s. 191), článku 1 ods. 2 písm. b) a článku 5 bodu 1 písm. a) a b) a bodu 3 Dohovoru o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, podpísaného 30. októbra 2007, ktorého uzavretie bolo schválené v mene Spoločenstva rozhodnutím Rady 2009/430/ES z 27. novembra 2008 (Ú. v. EÚ L 147, 2009, s. 1, ďalej len „Lugánsky dohovor II“).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu, ktorého účastníkmi sú H, konajúci ako správca konkurznej podstaty spoločnosti G.T. GmbH (ďalej len „G.T.“), a H. K., týkajúceho sa žaloby o vrátenie platieb, ktoré H. K. uskutočnil ako konateľ spoločnosti G.T. po vzniku platobnej neschopnosti alebo po zistení jej predĺženia.

Právny rámec

Medzinárodné právo

- 3 Článok 1 Lugánskeho dohovoru II s nadpisom „Predmet úpravy“ stanovuje:
„1. Tento dohovor sa uplatní v občianskych a obchodných veciach bez ohľadu na povahu súdu alebo tribunálu...
2. Dohovor sa neuplatní na:
...
b) konkurz, konania týkajúce sa likvidácie platobne neschopných obchodných spoločností alebo iných právnických osôb, súdne dohody, vyrovnania a podobné konania;
...“
- 4 Článok 5 tohto dohovoru s nadpisom „Osobitná právomoc“ stanovuje:
„Osobu s bydliskom na území štátu viazaného týmto dohovorom možno žalovať v druhom štáte viazanom týmto dohovorom:
1.
a) v zmluvných veciach na súdoch podľa miesta zmluvného plnenia, ktoré je predmetom žaloby;
b) na účely tohto ustanovenia, ak sa nedohodlo inak, je miestom zmluvného plnenia, ktoré je predmetom žaloby:
— pri predaji tovaru miesto v štáte viazanom týmto dohovorom, kam sa podľa zmluvy tovar dodal alebo mal dodať,
— pri poskytnutí služieb miesto v štáte viazanom týmto dohovorom, kde sa podľa zmluvy služby poskytli alebo mali poskytnúť;...

3. vo veciach nárokov na náhradu škody z iného ako zmluvného vzťahu na súdoch podľa miesta, kde došlo alebo by mohlo dôjsť ku skutočnosti, ktorá zakladá nárok na náhradu škody;

...“

Právo Únie

- 5 Článok 3 nariadenia č. 1346/2000 s nadpisom „Medzinárodná súdna právomoc“ vo svojom odseku 1 stanovuje:

„Právomoc na začatie konkurzných konaní majú súdy členského štátu, na ktorého území sa nachádza centrum hlavných záujmov dlžníka. Pri obchodných spoločnostiach a u právnických osôb sa v prípade neprítomnosti dôkazu o opaku za centrum hlavných záujmov považuje miesto, kde majú svoje registrované sídlo.“

- 6 Podľa článku 1 ods. 2 písm. b) nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. ES L 12, 2001, s. 1; Mim. vyd. 19/004, s. 42) sa toto nariadenie neuplatní na „konkurz, konania týkajúce sa vyrovnania zadĺžených obchodných spoločností alebo iných právnických osôb a podobné konania“.

Nemecké právo

- 7 § 64 prvá a druhá veta zákona týkajúceho sa spoločností s ručením obmedzeným (Gesetz betreffend die Gesellschaften mit beschränkter Haftung) v znení, ktoré sa uplatňuje na skutkový stav vo veci samej (ďalej len „GmbHG“), stanovoval:

„Konatelia sú povinní nahradiť spoločnosti platby, ktoré boli poskytnuté po tom, čo sa stala platobne neschopnou alebo bolo rozhodnuté o jej predĺžení. To neplatí pre platby, ktoré boli aj po tejto dobe vykonané v súlade so starostlivosťou riadneho hospodára.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 8 Žalobca vo veci samej je správcom konkurznej podstaty v rámci konkurzného konania, ktoré sa začalo 1. novembra 2009 a týka sa majetku G.T., nemeckej spoločnosti so sídlom v Offenbachu nad Mohanom (Nemecko). Žalovaným v konaní vo veci samej je konateľ spoločnosti G.T. Má bydlisko vo Švajčiarsku.
- 9 Dňa 1. júla 2009 G.T. previedla sumu 115 000 eur a 8. júla 2009 sumu 100 000 eur, z ktorej sa jej vrátilo 50 000 eur, na jednu zo svojich dcérskych spoločností. Žalobca vo veci samej požaduje od žalovaného vo veci samej ako konateľa G.T. vrátenie zostávajúcich 165 000 eur. Opiera sa o § 64 prvú a druhú vetu GmbHG a tvrdí, že k prevodom, ktoré uskutočnil žalovaný vo veci samej 1. a 8. júla 2009 v prospech predmetnej dcérskej spoločnosti, došlo po vzniku platobnej neschopnosti spoločnosti G.T. alebo po zistení jej predĺženia.
- 10 Vnútroštátny súd sa pýta, či spor patrí do vecnej pôsobnosti článku 3 ods. 1 nariadenia č. 1346/2000. Podľa rozsudkov Seagon (C-339/07, EU:C:2009:83) a F-TEX (C-213/10, EU:C:2012:215) totiž odporovacia žaloba patrí do pôsobnosti tohto ustanovenia, lebo táto žaloba je spojená s konkurzným konaním v zmysle tohto nariadenia, priamo z neho vyplýva a úzko súvisí s likvidáciou alebo so súdnym vyrovnaním. Tento súd má pritom pochybnosti, ako treba právne kvalifikovať žalobu založenú na § 64 GmbHG, aká bola podaná vo veci samej.

- 11 Podľa vnútroštátneho súdu za predpokladu, že sporná žaloba patrí do vecnej pôsobnosti článku 3 ods. 1 nariadenia č. 1346/2000, treba odpovedať na otázku, či sa toto ustanovenie uplatní aj v prípade, ak konkurzné konanie bolo začaté v členskom štáte, ale bydlisko alebo registrované sídlo žalovaného sa nachádza v treťom štáte, akým je v tejto veci Švajčiarska konfederácia. Švajčiarska konfederácia totiž síce je zmluvným štátom Lugánskeho dohovoru II, ale nie je viazaná týmto nariadením.
- 12 Za predpokladu, že by Súdny dvor dospel k záveru, že článok 3 ods. 1 nariadenia č. 1346/2000 sa neuplatní na prípad, o aký ide vo veci samej, si vnútroštátny súd kladie otázku, či spor vo veci samej patrí do vecnej pôsobnosti článku 1 ods. 2 písm. b) Lugánskeho dohovoru II. Podľa tohto ustanovenia sa totiž tento dohovor neuplatní na „konkurz, konania týkajúce sa likvidácie platobne neschopných obchodných spoločností alebo iných právnických osôb, súdne dohody, vyrovnania a podobné konania“.
- 13 Za týchto okolností Landgericht Darmstadt rozhodol prerušiť konanie a položil Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:
- „1. Sú súdy členského štátu, na ktorého území bolo začaté konkurzné konanie o majetku dlžníčky, príslušné na rozhodovanie o žalobe správcu konkurznej podstaty proti konateľovi dlžníčky o náhradu platieb, ktoré boli poskytnuté po vzniku platobnej neschopnosti spoločnosti alebo po zistení jej predĺženia?
  2. Je súd členského štátu, na ktorého území bolo začaté konkurzné konanie o majetku dlžníčky, príslušný na rozhodovanie o žalobe správcu konkurznej podstaty proti konateľovi dlžníčky o náhradu platieb, ktoré boli poskytnuté po vzniku platobnej neschopnosti spoločnosti alebo po zistení jej predĺženia, ak konateľ nemá bydlisko v inom členskom štáte..., ale v zmluvnom štáte [Lugánskeho dohovoru II]?
  3. Spadá žaloba podľa bodu 1 pod článok 3 ods. 1 nariadenia č. 1346/2000?
  4. V prípade, že článok 3 ods. 1 nariadenia č. 1346/2000 nezahŕňa žalobu podľa bodu 1 a/alebo príslušnosť súdu sa v tomto ohľade nerozširuje na konateľa s bydliskom v zmluvnom štáte [Lugánskeho dohovoru II]: ide o konkurznú vec v zmysle článku 1 ods. 2 písm. b) [Lugánskeho dohovoru II]?
  5. V prípade kladnej odpovede na štvrtú otázku:
    - a) Je súd členského štátu, na ktorého území má dlžníčka sídlo, príslušný na rozhodovanie o žalobe podľa bodu 1 v súlade s článkom 5 bodom 1 písm. a) [Lugánskeho dohovoru II]?
      - i) Ide v prípade predmetu žaloby podľa bodu 1 o zmluvný nárok v zmysle článku 5 bodu 1 písm. a) [Lugánskeho dohovoru II]?
      - ii) Ide v prípade predmetu žaloby podľa bodu 1 o nárok zo zmluvy o poskytnutí služieb podľa článku 5 bodu 1 písm. b) [Lugánskeho dohovoru II]?
    - b) Ide v prípade predmetu žaloby podľa bodu 1 o mimozmluvnú zodpovednosť, alebo o zodpovednosť, ktorá zodpovedá mimozmluvnej zodpovednosti, alebo o nároky z takej zodpovednosti, ktoré tvoria predmet konania v zmysle článku 5 bodu 3 [Lugánskeho dohovoru II]?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej a tretej otázke

- 14 Svojou prvou a treťou otázkou, ktoré je potrebné preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 3 ods. 1 nariadenia č. 1346/2000 má vykladať v tom zmysle, že súdy členského štátu, na ktorého území sa začalo konkurzné konanie týkajúce sa majetku spoločnosti, majú na základe tohto ustanovenia právomoc rozhodovať o žalobe správcu konkurznej podstaty tejto spoločnosti proti konateľovi uvedenej spoločnosti o vrátenie platieb uskutočnených po vzniku platobnej neschopnosti tejto spoločnosti alebo po zistení jej predĺženia, o akú ide vo veci samej.
- 15 Žalobca vo veci samej usudzuje, že článok 3 ods. 1 nariadenia č. 1346/2000 nie je uplatniteľný. Žaloba vo veci samej totiž podľa neho nepredstavuje žalobu, ktorá by priamo vyplývala z konkurzného konania a ktorá by s ním úzko súvisela. § 64 GmbHG sa obmedzuje na úpravu zodpovednosti štatutárnych orgánov spoločnosti a žaloba na vyvodenie zodpovednosti voči jej konateľovi môže byť podaná nielen v rámci konkurzného konania, ale aj mimo neho, napríklad vtedy, keď návrh na vyhlásenie konkurzu je zamietnutý pre nedostatok majetku predmetnej spoločnosti.
- 16 Európska komisia naopak usudzuje, že aj keď všetky kritériá zavedené Súdny dvorom v rozsudkoch Gourdain (133/78, EU:C:1979:49) a Seagon (EU:C:2009:83) na to, aby sa žaloba vo veci samej mohla považovať za žalobu, ktorá priamo vyplýva z konkurzného konania a ktorá s ním úzko súvisí, nie sú splnené, § 64 GmbHG podľa nej sleduje cieľ, ktorý patrí do konkurzného práva. Žaloba založená na tomto ustanovení smeruje k zachovaniu majetku platobne neschopnej spoločnosti s ručením obmedzeným, ktorý možno rozdeliť, v záujme všetkých jej veriteľov. Za týchto okolností spojenie tejto žaloby s konkurzným konaním zodpovedá cieľu zlepšiť efektívnosť a rýchlosť konkurzného konania, keďže súd rozhodujúci v konkurznom konaní môže odpovedať rýchlejšie než iný súd na otázku, kedy bola predmetná spoločnosť predĺžená.
- 17 V tomto ohľade treba pripomenúť, že vzhľadom najmä na potrebný účinok nariadenia č. 1346/2000 sa jeho článok 3 ods. 1 má vykladať v tom zmysle, že členskému štátu, na ktorého území bolo začaté konkurzné konanie, priznáva medzinárodnú právomoc rozhodovať o žalobách, ktoré vyplývajú priamo z konkurzného konania a ktoré s ním úzko súvisia (rozsudok Seagon, EU:C:2009:83, bod 21).
- 18 Navyše treba objasniť, že Súdny dvor vo svojej judikatúre týkajúcej sa posúdenia otázky, či konanie priamo vyplýva z konkurzného konania a s ním úzko súvisí, zohľadnil po prvé skutočnosť, že rôzne typy žalôb, o ktorých mal rozhodovať, boli podané v súvislosti s konkurzným konaním. Po druhé Súdny dvor zakaždým najmä zvažoval, či predmetná žaloba mala základ v právnej úprave konkurzných konaní, alebo v iných pravidlách (pozri v tomto zmysle rozsudok Nickel & Goeldner Spedition, C-157/13, EU:C:2014:2145, bod 26).
- 19 Pokiaľ pritom ide o žalobu vo veci samej založenú na § 64 GmbHG, je namieste po prvé konštatovať, že bola podaná v súvislosti s konkurzným konaním.
- 20 Po druhé vo vzťahu k skutočnosti, že znenie § 64 GmbHG v zásade umožňuje podať žalobu aj v prípade, že sa nezačalo nijaké konkurzné konanie týkajúce sa majetku predmetnej spoločnosti dlžníčky, treba konštatovať, že táto skutočnosť sama osebe nemôže brániť kvalifikovaniu takej žaloby ako žaloby, ktorá priamo vyplýva z konkurzného konania a s ním úzko súvisí, za predpokladu, že táto žaloba bola skutočne podaná v rámci konkurzného konania, ako je to vo veci samej.
- 21 Súdny dvor už totiž síce rozhodol, že na stanovenie oblasti, do ktorej patrí určitá žaloba, treba preskúmať, či právo alebo povinnosť, ktoré sú základom žaloby, majú svoj pôvod vo všeobecných pravidlách občianskeho alebo obchodného práva, alebo v odchylných pravidlách, ktoré sú osobitné pre konkurzné konania (rozsudok Nickel & Goeldner Spedition, EU:C:2014:2145, bod 27).

- 22 Tieto úvahy však nemožno vykladať v tom zmysle, že z konkurzného konania priamo nevyplýva alebo s ním úzko nesúvisí žaloba založená na ustanovení, ktorého uplatnenie si nevyžaduje formálne začatie konkurzného konania, ale materiálnu platobnú neschopnosť dlžníka, a teda na ustanovení, ktoré sa na rozdiel od ustanovení, o aké išlo vo veci vedúcej k rozsudku Nickel & Goeldner Spedition (EU:C:2014:2145), odchyľuje od všeobecných pravidiel občianskeho a obchodného práva.
- 23 Podľa § 64 GmbHG pritom konateľ spoločnosti dlžníčky musí vrátiť platby, ktoré uskutočnil v mene tejto spoločnosti po vzniku jej platobnej neschopnosti alebo po zistení jej predĺženia. Toto ustanovenie sa teda jasne odchyľuje od všeobecných pravidiel občianskeho a obchodného práva, a to práve z dôvodu platobnej neschopnosti spoločnosti dlžníčky.
- 24 Výklad článku 3 ods. 1 nariadenia č. 1346/2000 v tom zmysle, že medzi žaloby, ktoré priamo vyplývajú z konkurzného konania a s ním úzko súvisia, nepatrí žaloba založená na § 64 GmbHG podaná v rámci konkurzného konania, by teda vytvoril umelé rozlišovanie medzi touto žalobou a porovnateľnými odporovacími žalobami, o aké išlo vo veciach vedúcich k rozsudkom Seagon (EU:C:2009:83) a F-Tex (EU:C:2012:215), z jediného dôvodu, že žaloba založená na uvedenom § 64 by mohla byť teoreticky podaná aj bez konkurzného konania. Taký výklad pritom nemá žiaden základ v relevantných ustanoveniach nariadenia č. 1346/2000 a nemožno ho prijať.
- 25 Naopak treba objasniť, že žaloba založená na § 64 GmbHG a podaná mimo konkurzného konania môže patriť do pôsobnosti Lugánskeho dohovoru II alebo prípadne nariadenia č. 44/2001. O taký prípad však vo veci samej nejde.
- 26 Za týchto okolností treba na prvú a tretiu otázku odpovedať tak, že článok 3 ods. 1 nariadenia č. 1346/2000 sa má vykladať v tom zmysle, že súdy členského štátu, na ktorého území sa začalo konkurzné konanie týkajúce sa majetku spoločnosti, majú na základe tohto ustanovenia právomoc rozhodovať o žalobe správcu konkurznej podstaty tejto spoločnosti proti konateľovi uvedenej spoločnosti o vrátenie platieb uskutočnených po vzniku platobnej neschopnosti tejto spoločnosti alebo po zistení jej predĺženia, o akú ide vo veci samej.

O druhej otázke

- 27 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 3 ods. 1 nariadenia č. 1346/2000 má vykladať v tom zmysle, že súdy členského štátu, na ktorého území sa začalo konkurzné konanie týkajúce sa majetku spoločnosti, majú právomoc rozhodovať o žalobe správcu konkurznej podstaty tejto spoločnosti proti konateľovi uvedenej spoločnosti o vrátenie platieb uskutočnených po vzniku platobnej neschopnosti tejto spoločnosti alebo po zistení jej predĺženia, o akú ide vo veci samej, ak tento konateľ nemá svoje bydlisko v inom členskom štáte, ale v zmluvnom štáte Lugánskeho dohovoru II, ako je to vo veci samej.
- 28 Žalobca vo veci samej poznamenáva, že Súdny dvor pri žalobách, ktoré patria do pôsobnosti článku 3 ods. 1 nariadenia č. 1346/2000, priznal právomoc súdu, ktorý začal konkurzné konanie, aj v prípade, keď je žalovaný usadený v treťom štáte, vo svojom rozsudku Schmid (C-328/12, EU:C:2014:6). Keďže uvedené ustanovenie podľa neho nie je uplatniteľné na spor vo veci samej, upravuje ho Lugánsky dohovor II.
- 29 Komisia naopak zdôrazňuje, že vo veci, ktorá viedla k rozsudku Schmid (EU:C:2014:6), mala žalovaná svoje bydlisko rovnako ako žalovaný vo veci samej vo Švajčiarsku. Okrem toho skutočnosť, že žalovaný má bydlisko v zmluvnom štáte Lugánskeho dohovoru II, podľa nej nie je relevantná pre výklad článku 3 ods. 1 nariadenia č. 1346/2000.

- 30 V tomto ohľade po prvé z bodu 26 tohto rozsudku vyplýva, že žaloba, o akú ide vo veci samej, založená na § 64 GmbHG a podaná v rámci konkurzného konania patrí do pôsobnosti článku 3 ods. 1 nariadenia č. 1346/2000.
- 31 Po druhé treba pripomenúť, že Súdny dvor vo veci týkajúcej sa okrem iného vylúčenia „konkurzu, konaní týkajúcich sa vyrovnania zadlžených obchodných spoločností alebo iných právnických osôb a podobných konaní“ z pôsobnosti nariadenia č. 44/2001, ktoré je upravené v článku 1 ods. 2 písm. b) uvedeného nariadenia v obdobnom znení ako v článku 1 ods. 2 písm. b) Lugánskeho dohovoru II, už rozhodol, že toto vylúčenie na jednej strane a pôsobnosť nariadenia č. 1346/2000 na druhej strane musia byť vykladané takým spôsobom, aby nedochádzalo k akémukoľvek prekryvaniu medzi právnymi normami, ktoré tieto texty stanovujú. Preto v rozsahu, v akom určitá žaloba patrí do pôsobnosti článku 3 ods. 1 nariadenia č. 1346/2000, nepatrí do pôsobnosti nariadenia č. 44/2001 (pozri v tomto zmysle rozsudok Nickel & Goeldner Spedition, EU:C:2014:2145, bod 21, ako aj citovanú judikatúru).
- 32 Vzhľadom na obdobné znenie predmetných ustanovení pritom možno úvahy pripomenuté v predchádzajúcom bode preniesť na výklad článku 1 ods. 2 písm. b) Lugánskeho dohovoru II. Keďže teda žaloba vo veci samej patrí do pôsobnosti článku 3 ods. 1 nariadenia č. 1346/2000, je vylúčená z pôsobnosti tohto dohovoru. Za týchto okolností je skutočnosť, že Švajčiarska konfederácia je zmluvnou stranou Lugánskeho dohovoru II, irelevantná pre riešenie sporu vo veci samej, lebo tento dohovor sa na tento spor neuplatní.
- 33 Po tretie, Súdny dvor už rozhodol, že článok 3 ods. 1 nariadenia č. 1346/2000 sa má vykladať v tom zmysle, že súdy členského štátu, na ktorého území bolo začaté konkurzné konanie, majú právomoc rozhodovať o žalobe, ktorá priamo vyplýva z tohto konania a ktorá s ním úzko súvisí, proti žalovanému, ktorý nemá svoje bydlisko na území členského štátu (pozri rozsudok Schmid, EU:C:2014:6, body 30 a 39, ako aj citovanú judikatúru).
- 34 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba odpovedať na druhú otázku tak, že článok 3 ods. 1 nariadenia č. 1346/2000 sa má vykladať v tom zmysle, že súdy členského štátu, na ktorého území sa začalo konkurzné konanie týkajúce sa majetku spoločnosti, majú právomoc rozhodovať o žalobe správcu konkurznej podstaty tejto spoločnosti proti konateľovi uvedenej spoločnosti o vrátenie platieb uskutočnených po vzniku platobnej neschopnosti tejto spoločnosti alebo po zistení jej predĺženia, o akú ide vo veci samej, ak tento konateľ nemá svoje bydlisko v inom členskom štáte, ale v zmluvnom štáte Lugánskeho dohovoru II, ako je to vo veci samej.

O štvrtej a piatej otázke

- 35 Keďže štvrtá a piata otázka boli položené len za predpokladu, že by Súdny dvor dal zápornú odpoveď na prvú otázku, nie je na tieto otázky potrebné odpovedať.

O trovách

- 36 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (šiesta komora) rozhodol takto:

1. Článok 3 ods. 1 nariadenia Rady (ES) č. 1346/2000 z 29. mája 2000 o konkurznom konaní sa má vykladať v tom zmysle, že súdy členského štátu, na ktorého území sa začalo konkurzné konanie týkajúce sa majetku spoločnosti, majú na základe tohto ustanovenia právomoc rozhodovať o žalobe správcu konkurznej podstaty tejto spoločnosti proti konateľovi uvedenej spoločnosti o vrátenie platieb uskutočnených po vzniku platobnej neschopnosti tejto spoločnosti alebo po zistení jej predĺženia, o akú ide vo veci samej.
2. Článok 3 ods. 1 nariadenia č. 1346/2000 sa má vykladať v tom zmysle, že súdy členského štátu, na ktorého území sa začalo konkurzné konanie týkajúce sa majetku spoločnosti, majú právomoc rozhodovať o žalobe správcu konkurznej podstaty tejto spoločnosti proti konateľovi uvedenej spoločnosti o vrátenie platieb uskutočnených po vzniku platobnej neschopnosti tejto spoločnosti alebo po zistení jej predĺženia, o akú ide vo veci samej, ak tento konateľ nemá svoje bydlisko v inom členskom štáte, ale v zmluvnom štáte Dohovoru o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, podpísaného 30. októbra 2007, ktorého uzavretie bolo schválené v mene Spoločenstva rozhodnutím Rady 2009/430/ES z 27. novembra 2008, ako je to vo veci samej.

Podpisy